

Redacția
Str. Prundului 39-41
Rădăcinile
Str. Prundului Nr. 4.

GLASUL ARDEALULUI

Apare zilnic sub conducerea unui comitet de redacție.

Abonamentul
până la sfârșitul acestui an
10 coroane.
Exemplarul 20 flori.

Organul Sfatului național român din Tara Bârsei

INVIERE.

După 18 veacuri de împărătește, neamul românesc invie!

Sunt 18 sute de ani, de când Imperatul Traian nu-a așezat pe aceste plaiuri: santinola și pavâză a leagănului dela Roma.

Presimtiri chinuitoare și o dureroasă intuiție l-au îndemnat să ne desfăcă de glia-mamă și să ne zidesească cetățui în brâu de uriașe stăvile a Carpaților.

Dar roiuiri de popoare, chemate de legi eterne și neclintite din adâncul nărunscutului, mânate de lăcomie sără sau a carbelor patimi, și-au făcut drumul peste noi; puhoiu după puhoiu s-a revărsat peste culmile Carpaților, pentru ca în văile mănoase talazurile să se încrucișeze cu furie, doborând mai întâi santinela, apoi zdrobind cu furie și leagănul.

Tăcerea noptii și repaosul mormântului au așternut peste noi vălul orbei uitării.

* * *

După linistirea cumpălitului uragan, aceleși legi eterne și neclintite ne-au chemat la viață.

De sub nămolul ingrozitorului potop au inceput a răsări sfioase friciele de iarbă, cari au crescut și s-au indesat cu vremea.

Un Voivod cu rîume și sabie de Arhanghel a unit aceste țărini sub un singur sceptru.

Steaua, a cărei raze rătăcean vag și nelămurit în soiile, s'a îndepărtat repede, căci nimeni nu o aștepta, nimeni nu-i cunoștea taina și cei, cărora le-aducea scumpa solie, nu erau pregătiți să primească.

Ieoana ei dulce și luminioasă a rămas însă în sunete. Cu cât se părea mai departe acest vis, cu cât infăptuirea lui cerea mai multe jertfe, cu atât devinea mai drag și mai scump. El intrupa toate șoaptele inimiei, toate dorințele și toate nădejdirile.

Tărani plecat pe coarnele plugului, în slujba gliei străine, privea la dânsul cu acceaș ardoare cu care se uită condamnatul la o îndepărtată licărire de speranță.

Ei era tot atât de sfânt și strălucitor, ca și raiul adus de Christ sclavilor, căci s'a născut din aceleși suspine înăbușite, din aceea căldură fierbinte a lacrimelor, cari nucurg în afară, cîse reîntorc în susț...

Eterne și neclintite legi ale Destinului!

A sosit plinirea vremii!

Azi stea dulce și fermecătoare îți cunoaștem taină! Azi știm, de ce-ti era legată venirea!

Azi, cei, cărora le-aduci solia, sunt pregătiți pentru primirea ta!

Azi darul tău se revârșă nu numai asupra noastră, ci cuprinde cu razele ei alinătoare de săreri, pe toti, cei ce, au suferit.

Azi venirea ta înseamnă sărbătoarea tuturor celor asuprîti.

Azi nu mână omenească îți orânduiește venirea, căci numai voință mai presus de-a noastră a putut săvârși minunea, ca 14 milioane de susete să fie pătrunse de-odată de-același gând:

Azi, cei, ce coboară piscurile Carpaților nu mai au mâna liberătoare ea însăși prinșă la cătușe,

Azi sunt optzeci de mii de oameni adunați la aceeași Alba-Iulia, unde cu 320 ani mai înainte își făcuse intrarea triumfală Aducătorul, care nici el însuși nu-ji înțelegea taina,

Azi cei adunați vestesc împlinirea măreță a visului, Optzeci de mii de glasuri entremura văzduhul și patruzecece milioane de piepturi, răspunzând la ecou, giganticul freamăt sparge tariile.

Azi putere omenească nu mai e în stare să te-alunge dintr noi.

Ce bine-i, că n-ai venit pe neașteptate, căci coardele inimiei ni-șar fi rupt sub povara simțirii!

J. Crișea,

Intrarea lui Mihai Viteazul în Alba-Iulia

Iuniorul Noemvre a anului 1599.

pe iulie 1918 la Alba-Iulia

Intrarea lui Mihai-Vodă redămându-se, tabără de Sibiu, înaintă cu întâiul săptămână spre Alba-Iulia. Prin toate orașele pe unde treceau prin vale, locuitorii alergau înaintea lui cu daruri, trăgădușuți în semn de veselie și primindu-i cu mare dragoste și entuziasam. Apropiindu-se de Alba, locuitorii orașului și ai județului îl întâmpinău căde de o lege înainte cu multă cinstă și daruri. În capul lor era episcopul catolic Dimitrie Naprazzi înconjurat de tot cîrular său. El felicită în numele poporului pe domn de sosirea sa, urându-i tot felul de fericiri, o domnie vecină asupra rării Ardealului ce el dobandise cu sabia, o viață indelungată și lăbâză moarte, care să se adauge unele peste altele. În același zi, Luni I Noemvre (s. n.) Mihai-Vodă intră cu mare pompă în capitala Ardealului. Dorința ce adesea avea de față înălțărea asupra popoarelor printre strălușită prievilește adaugânduse la vesela îmbătăză a unei lăbâzi de atâtă vreme dorită, făcu pe Mihai de puze în acestă înălțare triumfului o pođoabă, neauțită în pările noastre. Intrarea sa să facut prin poarta Sfântului George. De la această primă până la palatul domnesc stă, înzirată, ostașă, de arpe, părți, caile, în mai multe rânduri, în dosul căror se grămadise mil de mil de popor. Înainte venia episcopul și clerul său, corporațiile orașului, apoi o bandă de muzică, care se componea din opt trombă și cu multă armonie modulă sunetelelor, de tot alătura, iebo de ojel de pre oficiul turcesc, de un bun număr de flaută și violiere. În urma acestei orcheestre, venia Mihai, călare pe un măret cai alb. Opt copii de casă, înzisți cu mare eleganță, înconjurau calul domnului.

Mihai, parte, pe cap un colpac unguresc împodobit cu o fultă neagră de pene de cocor, legată cu o coșcă de aur; o mantă, lungă albă de mătase, testită cu fir, având pe de lăsturi șesuri vuluri de aur; o tunica albă de teacăă materie; lungi ciorapi de mătase albi, cosuși cu pietre scumpe și cisme de saftian galben; de brâu atârnă o pală de Taban, împodobită cu aur și rubine.

O cîteat de zece lăutari urmă înălțată după domn, cîndănu cîntăcă și naștere. Opt oizi duceau de frâu opt cai acoperiți cu piele prejosă, lăruite în aur și argint și împodobiti la cap cu pene mari. Apoi venia o mulțime de boieri și ofiiceri străluși, toți călări și o numeroasă trupă de soldați. Lângă Domn se purtau steagurile lui Andrei Bathori, luate în bătălia de la Sibiu. Ele erau desfășurate și plecate spre spăimânt în sensu că Ardealul este supus.

Astfel, în mijlocul concertului trămieelor, dobeler și altor instrumente, în sunetul clopoțelor și în zvînetul tonurilor, cu care se uniau strigările de bucurie ale poporului, intră Mihai în capitală Ardealul și trase la palatul domnesc. În cale până și nu ajunge la acest palat Mihai spune, ca se îndreaptă către un nobil ungur Ștefan Bodoni, ce cărușe prins

în bătălia de la Sibiu și îl întreba unde ar fi mai bine să treacă. Ștefan Bodoni, zise Bodoni, în palatul printului Andrei. La care, vorbe Mihai: respins: „Ce, nu sunt eu locuitorul?“ mirându-se, că încă se da numele lui Andrei omu palat, care acum era cu drept covânt al său. Tocă estăsimina sa împărță la liniște și cu orândul său prin ospătari și case publice, fără a face nicio pagubă sau vătămare locuitorilor. Nimeni nu îndrăsană a face vreun rău și înțind pe strănicul Domn acolo.

Când se vesti cuprinderă Moldovă, toată lumea rămasă nimittă de mirare. Acei căpitan, care umbă și îșbete cu lujela trăsnebului, acei mărunți, ostași cari suferă la tacere marsurile cele mai rápezi, osineala și foamea cumplită, înălțat numai de entuziasm și de glorie, bătându-si joc de puterile naturale, ca și de ale oamenilor, aceea bună rânduială, aceea disciplină și jertfăea ce el păstrase în această campanie, toate strălucetele triunfură, cari încunună strădaniile lor fără glorificare și trămbită în toate părțile. Venindu-nu arătase locă în Europa o asemenea armă nici un asemenea general. În toate pările se ziceau că Mihai a cuprinz Ardealul în unsprezece zile și Moldova numai în opt. Toți dusmani săi se îngroziră. El se încredință că singuri nu pot face nimic împotriva ci nu au și înălțându-se toți împreună.

Mihai ajunsese acum în culmea gloriei și a mărirei ce el visase. Abia cîinei ani treceau de când el trăsna sabia spre a apăra țara sa de tirania turcească și printre mulțime de eroice triunfuri, respinsene potopul turcesc de partea de dânsul și de întreagă Europa creștină. Nu numai atât! El voilea să creă o patrie mare pe cîteva plământuri românești și porocul ajutându-l în cîteva tari și Ardealul și Moldova și o parte din Basarab sunt unite cu ţara Românească. Rămăsesse numai Timișoara cu înțintul ce se află sub Turci și Oradea—marți cu pările orientale ale Ungariei, pe care el le cerea de la împăratul, cu dreptul că ele fac parte din Ardeal precum fuseseră și sub Sigismund Bathori. Această miei înținuturi dobandite înunităța națională ar fi fost completă. Independența absolută ar fi urmat fără îndoială. Mihai realizease acum visarea lubrită voevozilor celor mari ai Românilor. Acum Româniul s'a înălță în România și toți au una și aceeași patrie, una și aceeași cărincire națională, astfel precum ei nu au fost din vremile urante ale vechimii. Statul acesta nu are hotărârile naturale de minune; el și destul de puternic; pământul său destul de binecuvântat de cer; locuitorii săi numerosi și în mare parte omogeni; el poate trăi, poate să dă sinești și se să spără împotriva năvășilor străine. Mihai avea destulă înțelegere spre a constitui acest stat, ale cărui hotare le trăsese cu sabia sa. Dar spre a așeza bine

recomandă și să înființeze cîmedul său, dir, prea grabnic înființat, și trebuie să mor și vrem să luăm îu de la lipă. El n'apucase încă să incerce să ridice și dăba ridică. Ia și întăreș glasul cobitor și elopotod răstrățel începe a suna cu tăria, și din toate pările invierăsună ale cără dumine săi săi mi de mii și toti intră, spre a'l dărmă. Văz căci nu ne-am putut opri aci, în culmea triumfului nostru Române, oprind împreună cu noi și împreună în istorie?

Pentru ce după draga povestire a altor narative și muri salbăci, să fim săndjii a deserie și cruntele noastre norociști?

Se scoală mortii.

In noapte, când soarele trădătul pământ în pacea solemnă și droșpită. Sub crucile străbînute de lemn ce s'au fixat Se ședuse schitul și în vecinătatea Voivodui Mihai sa despartă.

Vărtejuri de umbre pe ziduri sălung; Cumplita se înalță fantasma; Cu sunori ce până la hotare ajung Clopotoarea veche vibrație prelung, Se clăină Catapetește.

Surd vînt stridătă tacutul sălagă; Troșniod mănăstire străbună, În două lig frângă prea sfântul locă; Voivodul se înalță neam înțars, Iar zalele-i fulgeră 'n lună...

Și Vodă rostește cu glos răspică — Spătare, dă-mi spada și calul, El căpătând ceasul suprem a sună, Adună de-grăbă boeria la stat, Caci vreau să cuprindem Ardealul.

No's harnic la luptă ai noștri urmări, El nu văd schimbările sorifică; Cu mite începeau opt mil de arcași Vor trece Carpății, Când vîll sunt își, Vom și să ne batem noi, morți!

Vrem slobozi să fie toți frații; Cei vîl fi înzvîstii se întrec nelincat. Vorbește mai bine un palos curat Din lanțul robiei, pe veci sfârmat, Decât în un loc diplomații".

— Maria ta, oștile-s gata de-un cesă Să-asteptă poruncă donneasă, Sună loate un suflet, un trup și un glos Merinde destule în scăi ne-au rămas, Ca vîfor vor să poarteasă!

Iar Vodă grăește: — „Așa v'am vîsă! Să-acuma străgeți căpitanii, Să șiie, că consul suprem așteptă De secoli și secoli acum a sună Să nu-i vor aduce iar, anii,

Să șiie prezentul; cu noi s'a născut și 'n noi a dormit idealul: Avem o moșie și noi ne-am bătăli Mai larg să-i întindem străbunul jumătă Si una să-l facem cu Ardealul.

Si-acuma răsinte cu Domnul, copili Săpăte cu semnele slovoi

Stă 'n lespezi a noastre străvechi viteji:
Tu, Clucere Prea vîi, merge pe jil
Ce totă ostirea Craiovei:

Pe vîi, înfiind Oltul, spre Prutul în sus
Vel megeră tu, Banu Mihăilescu,
Cel meșter la vorbă, vîțea și supusă,
Tu care pe Unguri și Turci î-i alăpușă,
Când lăra a vrut să ne-o-n calce:

Va trece pe creste cu vârfuri în nori
Novac și lui șădăcă. Tu, Stroe,
Ce 'n ciocotul lui Iupitiei cu vulturii sibori,
Te-aijne cu oastea în vîf și strâmfori
Lăptănd după buna ta voe:

Tu, Mirigie, frate, cu săjii și panduri
Ca-ș-a numai o mână de oaste,
Dobroară copaci cu grele securi
În poagă propăști și ișesi din păduri
Lovind Ungurimēa în coaste,

„Văpăi luminoase abuenesc de sub frunzi
Si-o mare de furci și de conse
Sagita în spini pe văt și permută.
Pe albi de răuri, prin coduri căruinii,
C'e reo ciocnire de oase.

Și Voia dă remenul. Cu straniu avânt
Pornește ostirea ca valul.
Ies, ști, numeroase din orice morămănt
Și, cîntă, ști, ecouri, purtăde vînă;
Ardealni, Ardealni, Ardealul...”

Mircea Dem. Rădulescu

„Din cântarea României“ *)

Cel-ice nu cunoaște nevoie legii
nu cunoaște ce e libertatea, căci nu poate
fi libertate fără lege, și acel ce nu să
aține de duhul legii se lapăda de libertate.

Libertatea e îndoială: cea din lăuntru și cea din afară... ele sunt surorii,
și una fără alta nu poate trăi. Libertatea
din afară este naștereana tării în care
naștem și dea care avem dreptul de om
de sub biruirea orcărei ală tări și împă-
rății. Libertatea din lăuntru este legea,
isoana dreptății dumnezeosă, făcută prin
involtura tuturor, și la care toți deopotrivă
suntem supuși. Acolo unde nu e lege, nu
e nici libertate, și acolo unde legea e
noampruntă unii și ceilalii sunt seutiți
cu sub ascultarea ei, libertatea a perisit.

Căci atunci asuprirea, nevoile necazurilor
și săracia izvorăscă în lume; atunci lumea
se imparte în săraci și bogăți, în stăpâni
și robii, flămanzi și imbanăbiți; atunci lu-
mea să în campău cu de pierde; căci dreptății
Domnului și vecinilor și el bles-
temul pe omul ce aluneca în calea nedreptății.
Străbuni nostri au fost blestemul de
Domnul pentru strămbătăile lor, și bles-
temul a trecut din neam în neam până
în zilele noastre. Priveghetiști asupră-vă ca
candela ce arde, ca nu copii voștri și
copii copiilor voștri să zică de voi: „Bles-
tem asupra părinților, care au fă-
cut strămbătăile.” „Strămbătăile izvo-
rește din siluri, din pîsma, din je-
fure și din postăună.” Legea dreptății e
frâja. Si ce frâje poate fi între un uli-
și iertă lui, între strămbătăile și dreptate?

Până când mai puteți, voi, căci ce ajă călă-
cat dreptatea, grăbită și intra în calea
Domnului, căci va sosi ziua izbădirii,
când vrabia se va lupta cu omul și-l va
birui, și într-adevăr zic vouă,acea și s'a
apropiat.

Tot încră lașă sămână sa, prin
care din nou se naște, și din tulipă
bătrâna și putredă a copacilor încă-
lăsește vălăstare tineră și tepeue; aşa și
din robie se naște libertatea din neoră-

dină lese rănduială... Jugul aduce mân-
tuirea precum furtauna linighea.

Furtuna măntuirii străngăce are
să fie... Acejă grija de ziua aceea și
grăbită și vă îndrepeta împreună înzina o-
molu și incide mila diuțănsa... Cei mari
și puternici au toate zilele spre a se în-
gădui să asupră în creștinătate, poporul
are numai un ceas în care își îsbănădește,
și cu acest ceas răscumpără venuri de
chiniure. Blestemele văduvelor săracă,
sădovărești omeneștilor: cheftuită în folosul
altora, brana sărmănilor mistuită, moște-
mirei copiilor hrășită, toate adunăte la
un lîc cresc furtauna omeneștilor și ră-
piata cumplita a dreptății Domnului. Ce-
ce prin siluete fac asemenea neglijență prin
șinuire pe... și sabă. Dohmulină e brațul
poporului, și sabă atunci măncându-săgarul
și nu crătu pe nișnici, dela cărulariu
până la cel desăvârșit bătrân. Si săngele
cărge cu un lîzvor, căci „Angelică” îmbăta
mitrea ca spirul și ca vinul cel tare... Si
în acea zi se vor suzi mai multe valea-
de cum s'auziră de când cu lumea... și
sângelă vărsată va cădea peste capul celor
ce-zi-zi atunci. „Nu e dreptate dumne-
zească...” care precepăzește drăpînă
văduvei și vând cugelut lor și săngele fra-
jilor lor.

Lumea întreagă are își o po-
veste, strămbătătea, care lăcometează
bunul alțuia și sărmănil, care sărmă-
lamă cel-îstrăngă. Greu și strămbătătea,
dar și răspălat ei cumplita este...

Si era viața dulce și pacifică... Sub
acoperământul aripielor liberății legă în-
floria... toți filii tărâi trăiau în fericire, căci
unirea și dragostea domolană în mijlocul lor;
bogatul ajuta pe sărmăni, sărmănil
nu pismule pe bogat, căi-o crăcia... fie-
care om avea dreptul să-și era moșten-
jea în teara sa... Legea era dreptă și tar-
e, ca nimic în lăuntru pe cei cu nimic vi-
cineană, și era zid de apărare de către
doamnul din stârzi. Fruntea ta, o patria
mea, nu se pleacă atunci ruginoasă dirântea
străinilor, și cănd grădai glasul tău se
auzia de departe... numele străinilor nu
te ingrozia și de și ziceau ei între sine: „Hai-șă punem în față pe factorii vă-
turilor și să domnim asupra lor... căci
noi suntem mai tari și mai mulți la nu-
mar... și turmele lor vor fi să noastre...”
Vom necinsti femeile și fetele lor... și vom
batjocuri nerii căruși și bătrânilor lor...
Dar tu rădesi de aceste lăudări ale să-
băticilor, și, cănd căsi la dânsă, el pe-
riani, precum pe un nor de grauri, cănd
vulturul plutește prin vîzăndu... Ingăfă-
turilor lor îl ucidean... Fiecare om era atunci
liber și plătit că o sută de oameni, căci
se luptă pentru libertate... Libertatea în-
sulește puterea. Numai cei mici și cei
răi pînă cu străinii și cu apăsătorii...

Din discursul lui
Simion Bărboi
rostit pe „Câmpia Libertații” la
2 Mai 1848.

Deci, naștereana ungurească nu poate
să prețineă privilegiu peste alte nașteri
nici în respectivă limbă, ci trebuie să se
multimeaschă și ea cu egalitatea și cu dreptatea.
Nomai până unde pînă dreptatea
pînă și umanitatea; dincolo de dreptate
locuiesc rare săbătice. Nare naștereana ungură
rească nici un scop necesar, nici îndî-
genădă adeverătă, căcă să nu se alău și ce-
le-lalte nașteri în aceeași măsură. Poata
domniri peste celelalte nu e indigenă ad-
verătă, căcă e numai paroxism de friguri,
care lăsând-o odată, va peri și aceeași
poftă de a mai îngrijii pe alte nașteri.

Dacă au lipsă Unguri să vorbească ungur-
te în adunarile lor — și care firan ar
fi atât de nebun, ca să-l facă a vorbi în
limba, care nu o cunoște — sau și Români
tot aceiașă lipsă; cum începe dar aci limba
diplomatică? Dacă nu-și pot închipui Un-
gurii cum să-l guverneze cineva cu dre-
gători streini și cu limbă streină, care nu
o înțelege, Români încă nu văd pentru ce
să fie lipsa Ungurilor mai înțejoare decât
a Românilor și în cedarea asta; decât
e și aci totaceiașă lipsă și tot acelaș drept
egal, unde este temeiul privilegiului limbii
lor? Dacă îl constrângă natura pe Unguri
cu necesitatea cea mai imperiosa, să-și
invețe în limba lor toate de la ală până
la omegna; tot același natură îl face și pe
Români, și tot cu asemnea nevoie să
tot pentru asemenea scop, ca să învețe
românește. O natură le-a născut pe toate
nașterile, o libire le-a vrăsit în inimă
spre limba lor, un sentiment de onoare
bătă în inimile tuturor, și un scop le-a
dat tuturor; și, același scop nu se poate
ajunge dacă va doamna una peste alta, ci
numai domind dreptegal este peste toate
Unde are aci loc privilegiul fiecările limbii
până când va sta numele de drept și de
libertate pe pământ? Sau doar Ungurul
are privilegiu și spore și iubă limbă mai
ferbinte decât Români pe a sa, și ca să
fie mai superb cu originea sa cea șicită,
decât românul cu cea italiană? Până când
nu-șe se stinge sentimentul de libire și
de onoare din piepturile tuturor Românilor,
— nici-decum!

Aşa este, fără naționalitatea nu e li-
bertate nici lumina năcădere, ci pretutin-
deni numai lăudări, întunecare și amărăci.
Ce este apă pentru pesti, aflare pentru
sărăbatoare și pentru toate viețuitoarele, ce
este lumina pentru vedere, soarele pentru
creștere plantelor, vorba pentru cugelare,
ace și naționalitatea pentru fie-care popor.
Într-însă ce-am născut, ca este mama
noastră: de-sântem bărbătă, ca n-a cres-
cut; de-sântem liberi, într-însa ne mișcăm;
de-sântem via, într-însa viețum; de-sântem
supărăți, ne alină durerarea cu cântecele
naționale; prin ea vorbim astăzi cu parinții
noștri, care au trăit de mil de ani; prin
ea ne vor cunoaște strănești și posterite-
tatea peste mil de ani. Naționalitatea e in-
demnul cel mai puternic spore lucrare
pentru fericirea genului omeneș. Pe care
nu-l trage înima a lucru nici pentru gloria
și fericirea nașterii sale, acela nu e decât
un egoist pierdut pentru umanitate, de
care e păcat că l-a decorat natura cu
formă de om.

Nationalitatea e libertatea noastră cea
din urmă, și înțelegătura noastră no-
vitătoare: numai libertatea aceasta nă-
răpîtoare acuma nicil un barbar de la Români,
după ce le-a luat toate. De 1700 de ani
se luptă, neamul român în depărtația Daciei
cu toate turmele barbarilor, și ancora a-
ceasta a jinut noua română în contra
turor valorilor neașa cu sfundat în abisul
piețelor cu barbari din împreună. Să iată că
unirea cu Ungaria acum vrea să frângă și
să smulgă această ancoră de măntuire,
vrea să strice acest organ al vieței româ-
nești, vrea să răspălașă de la Români și li-
beritatea cea de pe urmă.

*) Acost poem în proza a fost scris după
toate semnale pe la anul 1850 de Nicolae Bălcescu.

Adunarea națională dela Alba-Iulia.

(Pe lângă toate sfârșările făcute din partea redacției, abia odată am putut avea legătură telefonică cu Alba-Iulia, mijlocită și aceea prin Legiunea română din Sibiu. De aici lipsa de știri mai detaliate).

La adunare s'a prezentat o mulțime de aproximativ 80.000 de oameni, veniți din toate părțile locuite de Români. Insuflețire uriașă.

S'a prezentat o deputație de Români basarabeni și una de ofițeri din Regat.

Moții — și de astădată, fala uriașei manifestări naționale — au venit cu toții în portul lor național.

Sâmbătă după amiazi au declarat Delegații Unirea tuturor Românilor, iar Duminești declaratiunea a fost predată Constituantei.

Rezoluția Adunării s'a cedit apoi în liber întregului popor de către cel mai tinări Episcop.

* * *

Regele Ferdinand se va încorona la Alba-Iulia cu numele de Mihai al II-lea.

Informatiuni.

Serbarea noastră națională în bisericile din Brașov. Pe sfânt la Alba-Iulia se petecuia soarta neamului nostru, la Biserică Sf. Nicolae din Schein, se junea mare slujbă divină. În rândul de Pașii Părintele Ioan Prigă a rostit o frumoasă cuvântare, în care a trecut în revistă suferințele noastre din strămoș. Cu vîntură a fost ascultată cu evlavie de credincioșii pătrunși de însemnătates zile istorice și s-a încheiat cu un întrebat „Trăiască România, Mare”, după care a urmat dintr-o singură simțire intonarea imnului nostru național „Desteaptă-te Române”.

In același mod s'a jinut slujbă și în celelalte biserici, trăgându-se clopotele și bătându-se toaca după ordinea înaintului Sfat.

La mormântul lui Andrei Mureșanu. Absolvenții și elevii școalelor noastre medii și comerciale, din privilegiile zilei mari de 18 Novembre v., au depus o coroană de flori cu tricolore pe mormântul lui Andrei Mureșanu. La acest act sărbătoresc a luat parte întreaga gardă română și un public numeros.

Ofițeri români la Brașov. Garda națională din preună cu elevii școalelor în drum spre mormântul poetului Mureșanu, s'a întâlnit cu trei ofițeri, ai regimantului I de vânători, care actual se află la Csíkszereda. S'a făcut imediat o spontană manifestație de entuziasm, iar ofițerii au venit la întâlnire, unde se află comandanțul militar român din Brașov.

Am aflat dela Daili ofițeri, că mobilizarea a mers cam încet din motive tehnice, dar că însoțitorii și fără părere în istoria României. Contra stîrilor din foile ungurești, soldații sunt bine îmbrăcați, bine nutriti, desigur ceață ne-am

convins cu plăcere, căci domnii ofițeri au fost însoțiti de 25 soldați, cari au rămas la gară.

Telegrama lui Poincaré despre unitatea Românilor.

Paris, 29 Nov.

Take Ionescu, președintul Consiliului pentru unitatea tuturor Românilor, a adresat președintelui Republicii franceze, cu ocazia unei deplinei eliberări și alăturări la jara mamă a Alsaciei și Lorenei, o călduroasă telegramă.

Președintul Poincaré a răspuns la acea telegramă următoare:

Mulțumesc din inimă pentru călduroasa telegramă trimisă. Reinolesc expresiunea dorinței mele, ca România, prietenă Franței, să-și vadă că mai curând realizează idealul unității sale naționale.

Arcul de triumf din Paris. După învestigările războiului din Paris trupule învingătoare, la refacerea lor de pe câmpul de luptă, vor trece în mod sărbătoresc pe sub rezumatul „Arc de triumf” dela Paris. Conform programului stabilit, în primul rând vor trece pe sub acest arc capii statelor aliate și anume: *regele Angliei, Belgiei, Italia, Serbiei și al României*, moștenitorul de tron al Greciei, un print japonez și apoi președintii republicii: portughez, chinez, și sud-americană.

*** Progătiri pentru primirea lui Wilson.** Președintul Wilson va debașa în portul Brest unde va fi primit în numele guvernului francez de ministrii *Pichot și Leygues*. De aici va merge direct la Paris, unde va fi salutat de președintul Poincaré și membrii guvernului francez și ai guvernelor aliașilor.

Două cuvinte. E vorba de propaganda românească în Ardeal. Credeam că cei mai buni propagandisti ar fi înșiși preoții și invățătorii de casă, cari au făcut

demul pro-țărăndia această și, peste tot, întreagă pătură cultă de peste Carpați. E bine să ne gândim a nu le ignora semnamentul când s'ar trezi deodată cu o serie de propagandisti cari ar încerca să-și convingă pentru acțul la care ei vizau și pentru care luptase o viață întreagă.

Lucrul de care trebuie să-și dea seama oră ce om cu scăun în cap să fie România, este că o propagandă politică de partid ar fi o adâncă lignuire, o grea ofensă pentru Românișmul de peste Carpați, — orice ar zice cutare rătăciți de pe la noi în apele politico-idealismului din jara.

Ardeleanii se știe de ce nu ceru unitatea: nu de dragul unui partid politic sau al căruia suf politic din regat, ci pentru biruința drepturilor neamului nostru de pretutindină.

In toate luptele lor naționale de până acum, năsau fost conduși de șefi, ei de însăși cauze care le apărău.

Și tot așa înțeleg să rămână și pe-tru viitor (Neamul Românesc). — *L'Ajărbiceanu.*

Standarde tricolore românești Din cauza lipsei pari de stofe și absolut imposibilă a se găsi standarde tricolor românești.

Magistratul și poliția orașului Brașov, cari încă se pregătesc pentru primirea trupelor române, au avut o idee ingenioasă pentru pregătirea steagului tricolor, pe care o recomandă tuturor orașelor din Ardeal și anume: din serile de steaguri, ce le arborau în decursul războiului și care au mai nici o noamă, au imprumutat dela cel unguresc coloarea *roșie*; dela cel austriac coloarea *galbenă* și dela cel săsesc coloarea *albastră* și astfel au făcut un mănușă standard tricolor românește.

Români vor ocupa Clujul și Turda. Comandantul trupelor române din Borsa a declarat, că are ordin să ocupe cu trupele sale Clujul și Turda.